

Hollandse Hoogte/Adreas Terlaak

Ze is actrice, theatermaker en schrijfster. Won prijzen, schrijft brieven aan recensenten en aan de minister van Cultuur. De Vlaams-Griekse Naomi Velissariou (30) wil je niet missen.

LORIANNE VAN GELDER

Naomi Velissariou ontvangt haar bezoek graag in haar huis in Noord. De woning met tuin, verstopt in een onbekende hoek van het stadsdeel, is een rustplek in drukke tijden. Deze zomer ging haar nieuwste voorstelling *I see you* in première, naast reprises van *The truth about Kate* (een regie van Davy Pieters) en *A tragedy (simplified)* op onder meer het Belgische festival Theater aan Zee. Voor die laatste voorstelling - een persoonlijk relaas, geïnspireerd door Griekse tragedies en gesitueerd in de Vlaamse industriestad Genk van haar jeugd - won ze de Theater aan Zee KBC Jongtheaterprijs ter waarde van tienduizend euro.

Sinds half augustus repeteert ze voor het eerst voor een film, de avondvullende debuutfilm van de Amsterdamse regisseur Paloma Aguilera Valdebenito, die in 2015 uit moet komen.

Uw eerste film en dan meteen de

hoofdrol. Wat voor film wordt het?

"Het gaat over een man en vrouw die zo veel van elkaar houden dat ze elkaar kapot maken. Een liefde waarmee je niet kunt leven, maar waar je ook niet zonder kunt. Toen ik het script voor de auditie las, heb ik thuis op de mat keihard gehuild. Zo goed geschreven. Ik herkende me er helemaal in. Toen heb ik gevraagd of Paloma naar een voorstelling van me kwam kijken, hoewel regisseurs dat bijna nooit doen."

Waarom bent u niet gewoon naar de auditie gegaan?

"Ik vind audities doen het vervelendste wat er is. Ik ben daar ook superslecht in, omdat ik het gevoel heb dat ik moet bewijzen dat ik kan spelen."

In de voorstellingen die u maakte en waarin u speelde, is beeldvorming via media, YouTube en televisie een terugkerend onderwerp. Hoe is het om zelf straks op een scherm te zien te zijn?

"Het is een arthousefilm, geen Hollywoodproductie. Het heeft weinig celebrity-allure, zoals waar we mee spelen in *The truth about Kate*. Maar ik vind het idee wel eng dat mensen straks beelden van mij kunnen terugspoelen, stilzetten, stukken eruit kunnen halen of dat er iets op YouTube kan komen."

Waarom vindt u dat eng?

"Ik ben nogal een controlfreak. In het theater kan ik alles controleren. Bij film moet je die controle loslaten, want op het moment dat er publiek komt, kun je er niets meer aan doen. Dat ben ik echt niet gewend, in het theater begint mijn werk dan pas."

Wat wordt uw nieuwe eigen

voorstelling?

"In mei ga ik *Intervention* maken, nu nog de werktitel, bij Frascati Producties. Dat wordt een live on stage-deconstructie van een identiteit. Hoe je een identiteit bouwt is een beetje mijn stokpaardje. Ik wil iets doen met die programma's waarin een interventie wordt gepleegd, zoals *Extreme weight loss* en de RTL4-show *Verslaafd*. Het basisidee van al die programma's is dat er iets mis is met iemand, en dat gaat het programma dan veranderen. Ik vind dat een vrij absurd gegeven, een agressieve vorm van identiteitsconstructie."

Wat fascineert u zo aan identiteit?

"Dat je van je identiteit een personage maakt is wat iedereen de hele tijd aan het doen is. Ik heb er ook geen oordeel over, ben er zelfs een voorstander van dat je op internet kunt spelen met wie je bent. Zo kun je mensen niet meer zomaar in een hokje duwen. Theater leent zich goed voor dat onderwerp. Het is een rustig medium, waar je niet gedwongen bent je te conformeren aan de kijkcijfercultuur. En je kunt mechanismen ontmantelen zonder moralistisch te zijn."

Onlangs schreef u een repliek op een tweesterrenrecensie van een NRC-recensent over een voorstelling van *Urland*, een bevriend toneelgezelschap. Waarom?

"Ik doe dat nooit en kreeg meteen een golf aan reacties. Ik was ontsteld over de manier waarop de recensent naar de voorstelling had gekeken. Ik wilde het gesprek op gang brengen, met hem en in de theaterwereld in het algemeen. Dat is gelukt."

"We gaan binnenkort onder meer bij Frascati een debat organiseren."

Ik denk dat zowel krantenlezers als makers meer behoefte hebben aan duiding dan aan sterren. Elke mongool kan een recensie schrijven en er een paar sterren boven zetten. Van recensenten van een krant verwachten we een grotere deskundigheid."

U richtte met een groep medetheatermakers ook een brief aan de minister van Cultuur, Jet Bussemaker. U lijkt zich graag in discussies te mengen.

"In dit geval vonden we dat we echt iets moesten schrijven. Er was een enquête geweest over talentontwikkeling, waarvoor geen van ons was gevraagd en waarin vooral een beeld naar voren kwam van commercie. Alsof we allemaal Miley Cyrus willen worden. Naar aanleiding van de brief zijn een paar van ons bij het ministerie op gesprek geweest. Ik was er niet bij, maar ik hoorde dat het een nuttig gesprek was. Hopelijk pikt ze er iets goeds uit."

Ooit wilde u nota bene politicus worden.

"Ik had het helemaal uitgestippeld: politicologie studeren in Leuven, dan internationale betrekkingen en vervolgens diplomaat worden. Maar het is nogal anders gelopen, haha. Toch wil ik niet de politicus van het theater zijn, al ligt er altijd politiek in theater. Je geeft een alternatieve visie op de werkelijkheid en dat is onvermijdelijk politiek. Het zit dus nog wel in me, maar het heeft een poëtische vorm gekregen."

The truth about Kate speelt onder meer 12 en 13 september in Theater Frascati, tijdens het Nederlands Theater Festival. A tragedy (simplified) is op tournee in het land.

Naomi Velissariou

Naomi Velissariou, geboren in 1984 in België, heeft een Vlaamse moeder en een Griekse vader. Ze ging naar de acteursopleiding Dora

van der Groen in Antwerpen, vervolgens rondde ze een studie theater-, film en literatuurwetenschap af aan de Universiteit Antwerpen. Maar het was pas op de Toneelacademie in Maastricht dat ze haar draai als theatermaker en actrice vond. In 2012 debuteerde ze met de solo Mr. Jones bij Frascati Theater.